

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **L. S.**, zastoupené Mgr. Zdeňkem Šromem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 232, Týniště nad Orlicí, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2004, čj. OAM-5487/VL-19-BE07-2003, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Az 145/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2005, č. j. 30 Az 145/2004 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Zdeňka Šroma **se určuje** částkou 3748,11 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2004, čj. OAM-5487/VL-19-BE07-2003, nebyl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na ni nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle

žalovaného nebyla žalobkyně členkou politické strany ani nevyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod; nebyl tedy dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že pokud jde o důvod spočívající v obvinění syna žalobkyně z trestné činnosti v souvislosti s výkonem vojenské služby a jejího svévolného opuštění, žalobkyně nebyla obviněna ze žádného trestného činu. V řízení bylo navíc zjištěno, že k domovním prohlídkám u žalobkyně nedocházelo z azylově relevantních důvodů, nýbrž toliko za účelem zajištění důkazů pro uvedené trestní řízení; nebyla zde však prokázána příčinná souvislost se zákonem vymezenými důvody pronásledování. Předvolání žalobkyně na milici kvůli trestnímu stíhání jejího syna rovněž nelze podle žalovaného považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. I k zadržení žalobkyniny korespondence docházelo podle žalovaného z důvodů trestního stíhání jejího syna; ohledně protestu, který žalobkyně podala, byla odkázána na posádkového vojenského prokurátora, na něhož se však ke své újmě neobrátila. Pokud jde o žalobkyninu ztrátu zaměstnání, podle žalovaného nebylo prokázáno, že by k této události došlo z některého ze zákonných důvodů pronásledování vymezených zákonem o azylu. Ze všech uvedených důvodů žalovaný žalobkyni neudělil azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a obsáhle se vypořádal i s neexistencí překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2005, č. j. 30 Az 145/2004 - 35, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalovaný se tvrzeními žalobkyně řádně zabýval a velmi podrobně se vypořádal se všemi žalobkyní tvrzenými skutečnostmi; soud se s touto právní argumentací ztotožnil a neshledal za nutné se k ní duplicitně vyjadřovat. Ani podle soudu nebyla žalobkyně státní administrativou v zemi původu pronásledována a nezavdávala k tomu příčiny. U žalobkyně nebyl dán žádný důvod pronásledování ve smyslu zákona o azylu; případně nezákonné postupy určitých složek policie či formou udělení azylu může připadat v úvahu až v situaci, kdy je ochrana poskytnutá zemí původu nedostatečná nebo zcela chybí. Žalobkyně neprokázala, že se údajnému pronásledování bránila patřičným způsobem. Soud dále poukázal na to, že ve výpovědích žalobkyně v průběhu řízení o udělení azylu se vyskytly rozpory způsobivé ovlivnit jejich věrohodnost. Soud se ztotožnil se žalovaným ohledně neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu a podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu i s rozhodnutím o neexistenci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Soud nezpochybil, že v Bělorusku může docházet k porušování lidských práv, v případě žalobkyně však tato skutečnost nebyla prokázána. Ze všech uvedených důvodů Krajský soud v Hradci Králové žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a na základě výzvy soudu ustanoveným zástupcem ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatelka uplatnila důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Soud podle žalobkyně nesprávně interpretoval § 12 zákona o azylu, neboť zákonodárce měl na mysli nejen pronásledování žadatele o azyl, nýbrž i jeho nejbližších příbuzných. Tak se stalo v případě stěžovatelky, jež byla pronásledována kvůli jednání svého syna v souvislosti se zastáváním politických názorů. Stěžovatelka je přesvědčena, že podrobně popsala šikanozní jednání státních orgánů vůči své osobě; proto nesouhlasí s tím, že její příběh je nedůvěryhodný; ke zkreslení mohlo dojít vlivem nedobré znalosti českého jazyka ze strany stěžovatelky. Obava z trestního stíhání v zemi původu v souvislosti s jednáním jejího syna je však důvodná. Paušální poukaz soudu na to, že žalobkyně nikdy nebyla členkou politického uskupení, není dostačující. Za této situace měly být zkoumány i podmínky pro udělení humanitárního azylu, čímž se však nezabýval žalovaný ani soud. V této skutečnosti stěžovatelka spatřuje vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí

ve věci samé. Dále je stěžovatelka přesvědčena, že soud nesprávně posoudil právní otázku existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle stěžovatelky nelze vyloučit možnost jejího dalšího trestního stíhání či obtěžování ze strany státních orgánů v zemi původu. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2005, č. j. 30 Az 145/2004 - 35, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a uvedl, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky v průběhu řízení o udělení azylu. Žalovaný uvedl, že poukaz na udělení humanitárního azylu je skutkovým novem ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. a soud by k němu neměl přihlídnout. Žalovaný podotkl, že ani synovi žalobkyně, na něhož tato ve svých podáních odkazuje, nebyl azyl v České republice udělen. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka je přesvědčena, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu je nutné spatřovat i v existenci azylově relevantních důvodů rodinných příslušníků žadatele o azyl. Tento právní názor však nemá oporu v zákoně, neboť § 12 zákona o azylu kogentně požaduje pro udělení azylu pronásledování přímo žadatele o azyl, přičemž tyto důvody nelze odvozovat toliko od osobní situace rodinných příslušníků žadatele o azyl. Udělení azylu odvozené od osobní situace rodinného příslušníka žadatele je možné pouze za splnění předpokladů § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu, podle něhož lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, i když v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. O takovou procesní situaci se však v souzené věci nejednalo, neboť synovi žalobkyně rovněž nebyl udělen azyl, a žalovaný i soud prvního stupně se dostatečně vypořádaly s tím, že žalobkyně nespĺnila podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany formou udělení azylu na území České republiky. Pokud jde o námitku stěžovatelky, že jí měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, s touto otázkou se vypořádal žalovaný i krajský soud, jenž správně uvedl, že stěžovatelka se v řízení o udělení azylu výslovně nedomáhala udělení azylu z humanitárních důvodů, a nepředložila pro to ani žádné důkazy; soud se tedy ztotožnil s rozhodnutím žalovaného a navíc opětovně podotkl, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok. Ohledně přesvědčení žalobkyně, že na ni měla být vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť nelze vyloučit možnost trestního stíhání nebo obtěžování, je zapotřebí ve shodě s krajským soudem i žalovaným poukázat na to, že tyto skutečnosti nelze bez dalšího podřadit pod důvody

pro přiznání překážky vycestování vymezené v § 91 zákona o azylu; proto bylo rovněž ohledně této otázky rozhodnuto v souladu se zákonem. Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti stěžovatelky je tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Stěžovatelka spatřuje vadu řízení před soudem v tom, že se soud nevypořádal s tím, zda jí měl být udělen humanitární azyl. Vzhledem k tomu, že se jednalo o jediné tvrzení týkající se údajného procesního pochybení krajského soudu a tedy podřaditelné pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a s ohledem na to, že se s uvedeným tvrzením Nejvyšší správní soud vypořádal již v rámci důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a jelikož – jak bylo výše uvedeno – se krajský soud řádně vypořádal i s výrokem o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, není dán ani tento důvod kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2000 Kč za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „advokátní tarif“) ve znění účinném do 31. 8. 2006, a sice za první poradu s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 8. 2005. Nahlédnutí do spisu ze dne 9. 8. 2005 pak soud podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu hodnotí částkou 500 Kč. Soud advokátovi dále přiznal 3 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Advokátovi se přiznává náhrada za ztrátu času podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu za tři započaté půlhodiny po 50 Kč, celkem 150 Kč za ztrátu času cestou k procesnímu soudu a pobyt u tohoto soudu při nahlížení do spisu. Celkem tedy činí odměna advokáta 2875 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 546,25 Kč; odměna advokáta navýšená o daň tedy činí 3421,25 Kč. Soud dále přiznal advokátovi náhradu cestovních výdajů za jízdné z místa výkonu advokacie v T. O. do H. K. a zpět do T. dne 9. 8. 2005 osobním automobilem Škoda Octavia Combi, s průměrnou spotřebou 5,93 l nafty/100 km, cena 1 l nafty 29,40 Kč, náklady na jeden ujetý kilometr 1,74 Kč, sazba náhrady za jeden ujetý kilometr 3,80 Kč, celkem náklady na jeden kilometr 5,54 Kč. Celkem tam i zpět bylo ujeté 59 km; náhrada jízdného tedy celkem činí 326,86 Kč. Zástupci žalobce se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení

o kasační stížnosti ve výši 3748,11 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

